

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 380/2021
03.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Цветковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Богољуб Петровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 133/2020 од 29.09.2020. године, у седници од 03.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 133/2020 од 29.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П 171/19 од 04.11.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена је обавезана да му на име дуга исплати 100.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са каматом по есконтној стопи Централне европске банке од 02.07.2006. године, до 24.12.2012. године, у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, а од 25.12.2012. године до коначне исплате по стопи утврђеној Законом о затезној камати. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 507.000,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 312.000,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 133/2020 од 29.09.2020. године, укинута је првостепена пресуда и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена на име дуга исплати 100.000 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом. Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 712.806,00 динара.

Против другостене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешено утврђеног чињеничног стања.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према чињеничном стању које је на расправи пред другостепеним судом правилно утврђено, тужилац је био пријатељ са сада пок. супругом тужене ВВ и дана 01.06.2006. године у својој кући му је позајмио износ од 100.000 евра са роком враћања од месец дана, о чему је сачињена признаница, у којој је наведен износ дуга, датум враћања и да ће о враћању дуга бити сачињена посебна признаница. Признаница је потписана од стране тужиоца и супруга тужене. Из налаза вештака графолога од 07.09.2018. године и допунског изјашења утврђено је да је наведену признаницу својеручно потписао сада пок. супруг тужене као зајмопримац. Утврђено је да не постоји посебна признаница да је наведени зајам од 100.000 евра тужиоцу враћен. Према оставинском решењу од 20.09.2013. године, тужена је једина наследница свог супруга, а неспорно је међу странкама да имовина коју је тужена наследила прелази износ од 100.000 евра. Увидом у списе Вишег суда у Лесковцу П 40/14 утврђено је да је правноснажном пресудом суда одбијен тужбени захтев овде тужиоца против тужене као наследнице њеног покојног супруга, за враћање дуга у износу од 200.000 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом, по основу Уговора о зајму овереног пред општинским судом у Нишу дана 02.06.2006. године. Тужилац и супруг тужене су закључили Уговор о раскиду раније закључених уговора, који је оверен пред судом дана 02.06.2006. године, а којим је у тачки 3. наведено да потписивањем тог уговора зајмодавац признаје да је зајмопримац измирио све претходне обавезе по основу зајма, те да више нема никаквих обавеза према зајмодавцу како у погледу главног дуга, тако и у погледу камата, а све признанице до 04.05.2006. године су неважеће, које су потписане од стране ВВ.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда укинута и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена врати износ од 100.000 евра са припадајућом каматом у динарској противвредности.

Наиме, из налаза вештака финансијске струке од 18.01.2016. године и допунских изјашења у предмету Вишег суда у Лесковцу П 40/14, који су у овој парници коришћени као доказ уз сагласност пуномоћника странака, а у ком налазу је разјашњена структура међусобних потраживања тужиоца и сада покојног супруга тужене према приложеним признаницама и уговорима, проистиче да је Уговором о раскиду раније закључених уговора, који је оверен пред судом 02.06.2006. године, супруг тужене измирио све своје обавезе према тужиоцу закључно са датумом овере уговора, осим уплате извршене 07.06.2006. године, која се односила на закупнину. Будући да је спорна позајмица од 100.000 евра извршена претходног дана у односу на оверу уговора о раскиду раније закључених уговора, те да потписана признаница, како то правилно закључује другостепени суд, има све елементе уговора о зајму у смислу чл. 557. – 566. Закона о облигационим односима, проистиче да је спорни износ на име

зајма враћен тужиоцу, па тужена није у обавези да као законски наследник свог супруга тужиоцу изврши уплату спорног износа са припадајућом каматом.

Ревизијом тужиоца неосновано се указује да се Уговор о раскиду раније закључених уговора од 02.06.2006. године није односио на спорну позајмицу, већ само на претходни уговор о зајму, што не произилази из чињеничног стања које је правилно утврђено. С обзиром на наведено, неоснован је ревизијски навод да је несумњиво утврђено да је тужилац супругу тужене позајмио спорни новчани износ који му није враћен, јер у поступку тужилац није доказао да се констатација у уговору да је супруг тужене измирио све обавезе према тужиоцу са даном 02.06.2006. године, не односи на износ од 100.000 евра чији повраћај је тражио у овој парници.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић